

Arrest

nr. 46 807 van 29 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 1 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Georgisch staatsburger en van Georgische origine te zijn. In september 1992 kwam uw echtgenoot, Tsveiba Shukri, om in een woningbrand. U vermoedde kwaad opzet omdat uw man van Abchazische origine was en enige tijd daarvoor geweigerd had een opdracht uit te voeren in Abchazië, waar toen een gewapend conflict bezig was. U vluchtte nadien met uw gezin naar Moskou waar u tot 2000 legaal kon verblijven. U keerde terug naar Georgië (Tbilisi) waar u edelstenen verhandelde. In 2002 werd u een eerste keer overvallen. Twee daders werden aangehouden en veroordeeld. In mei 2004 werd u in uw woning overvallen. Eén van de daders die u beschreef werd aangehouden. Het betrof een veiligheidsagent, P.. Na verloop van tijd werd hij echter vrijgelaten,

officieel bij gebrek aan bewijs. U vroeg het dossier opnieuw te heropenen, waarna het werd doorgestuurd naar een ander bureau, en waar het volgens uw verklaringen zoek is geraakt. U vermoedt dat hij beschermd werd. In augustus 2006 werd u een derde keer overvallen. U weet niet of deze overval ook in opdracht van P. gebeurde. In februari 2007 werd u voor uw woning overmeesterd door twee personen. Ze vertelden u dat ze van plan waren u een bekentenis te laten schrijven als dat u de voorgaande overvallen had verzonnen en dat u de separatisten in Abchazië financierde. U leidde ook af dat men u zou vermoorden en dat het zou lijken alsof u zelfmoord pleegde. U beet in de arm van uw belager en trok zijn masker af. U herkende opnieuw P.. In paniek vluchtten ze weg. U ging vervolgens naar de politie met de vraag P. meteen aan te houden. U was ervan overtuigd dat door de beet die u hem had toegebracht u kon aantonen dat hij wel degelijk uw vervolger was. Vreemd genoeg slaagde de politie er pas in na 45 dagen P. aan te houden en had het geen zin meer een forensisch onderzoek te verrichten. Hierna verbleef u constant bij een neef, Djamal, bij wie u ook vroeger al af en toe verbleef. U kreeg er dreigbrieven waarin men er mee dreigde u en uw kinderen te zullen vermoorden. U had voordien ook al dreigtelefoons van P. gekregen. Uit veiligheidsoverwegingen ging u in december 2007 naar verre familie in Zuid-Ossetië. Na de oorlog werd u geëvacueerd naar Tbilisi. U kwam terecht in een opvangcentrum waar u werd geregistreerd. Hier zag u opnieuw P.. Omdat u er slecht aan toe was kon u voorlopig niet vluchten. Op 18 augustus 2008 kreeg u bezoek van een politieagent die u meedeelde dat er aanwijzingen waren dat u de separatisten in Abchazië en Zuid-Ossetië financierde. U werd op slag onwel en werd naar het ziekenhuis gebracht. Op 5 september 2008 kreeg u bezoek van de politieagent die enkele dagen voordien was gekomen. Hij vroeg u een uitreisverbod te ondertekenen. U begreep dat reeds een onderzoek gestart was en dat u, omwille van de banden van P. met de autoriteiten, geen kans had om uw onschuld te bewijzen. U vreest een veroordeling en een gevangenisstraf van 10 jaar. U contacteerde Djamal, die meteen langskwam verkleed als dokter. Hij bevestigde uw vrees en als dokter verkleed konden jullie uit het ziekenhuis ontsnappen. Djamal bracht u meteen naar Batoumi waar u op 7 september 2008 per boot Georgië verliet. Via Oekraïne en met een vals paspoort op uw naam reisde u enkele weken later door naar België waar u op 9 oktober 2008 aankwam en de volgende dag asiel aanvraag. Vanuit België vernam u van uw broer dat het onderzoek loopt en dat uw advocaten eisen dat u aanwezig bent. U verklaart dat de motieven van P. voor de aanhoudende vervolgingen niet alleen gelegen zijn in diefstal en wraak omwille van het feit dat hij omwille van u een tijd in de gevangenis heeft gezeten, maar mogelijks ook nog te maken hebben met het feit dat hij een Mkedrioni zou zijn geweest. U heeft dit horen zeggen en bij de overval in 2004 verwees hij zelf naar de origine en dood van uw man. U sluit daarom ook niet uit dat hij eveneens betrokken was bij de brandstichting en dood van uw man.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen moet vastgesteld worden dat u uw relaas en vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken.

Zo kan u vooreerst niet aannemelijk maken dat u juridisch vervolgd zou worden voor de beschuldigingen die ten uwen laste worden gelegd (financieren van separatisten), als gevolg van de brief van P.. U verklaart dat u effectief zal veroordeeld worden omdat P. iemand van de autoriteiten is en de overheid en het gerecht daarom eerder P. zullen geloven dan u. U verklaart verder dat men uw schuld zal aantonen, hoewel u onschuldig bent. U verwijst naar de brief die P. heeft geschreven, naar de banden van uw echtgenoot met Abchazië, naar de telefoongesprekken die u voor 1992 had met uw schoonfamilie in Abchazië, naar het feit dat u recent in Ossetië was en bij een familie verbleef die gekend zou zijn als een nationalistische familie (CGp.4,5). Deze elementen kunnen echter bezwaarlijk beschouwd worden als objectieve bewijzen of aanwijzingen van enige schuld of betrokkenheid. Indien er effectief een onderzoek en proces zou plaatsvinden tegen u is het niet aannemelijk dat men u op basis van deze elementen zal veroordelen. Eén brief van een persoon tegen wie u in het verleden als diverse klachten heeft ingediend, is een weinig overtuigend bewijsmateriaal, de overige door u vermelde "aanwijzingen" kunnen zelfs niet beschouwd worden als een ernstige aanwijzing.

Hiermee geconfronteerd verklaart u dat de Georgische autoriteiten vele onschuldigen veroordelen, ter verduidelijking verklaart u dat opposanten van Saakishvili in de gevangenis terecht komen. Geconfronteerd met het feit dat u geen politieke opposant bent, verklaart u dat men gevangenen nodig heeft, men u niet zal geloven, en u uw onschuld niet kan bewijzen. Geconfronteerd met het feit dat het dan wel heel eenvoudig is voor iemand van de autoriteiten om in Georgië om iemand te laten vervolgen, verklaart u dat dit effectief zo is (CG,p.4). Deze verklaringen zijn niet geloofwaardig, u kan deze bewering niet staven met objectieve informatie die stelt dat er in Georgië een juridische willekeur bestaat voor mensen met een niet- politiek profiel, en waarbij onschuldige onderdanen tot ernstige feiten worden veroordeeld.

Uw overtuiging van een gebrek aan bescherming, naar aanleiding van uw aanklachten na de verschillende incidenten, kan u ook onvoldoende staven met overtuigende en concrete

aanwijzingen. Het feit dat het 45 dagen duurde voordat P. aangehouden werd, dat een eerder onderzoek afgesloten werd en een dossier zoek raakte (CG, p.3,4) zijn onvoldoende aanwijzingen voor een gebrek aan bescherming vanwege de Georgische autoriteiten. Hierbij moet opgemerkt worden dat uit het attest dd. 3/9/2004, in tegenstelling tot uw verklaring, niet kan afgeleid worden dat het dossier zoek is. Er wordt u meegedeeld dat het dossier is overgemaakt en niet is teruggekeerd, en u op de hoogte wordt gehouden van het onderzoek. Dit lijkt er op te wijzen dat de instantie aan wie het onderzoek is toebedeeld, het onderzoek heeft aanvaard.

Er zijn verder ook een aantal tegenindicaties aangaande het door u aangehaalde gebrek aan bescherming. Zo stelt het vonnis dd. 16/2/2006 volgens uw verklaringen dat twee daders van de overval in 2002 zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf. Het feit dat ze volgens u een strengere straf hadden moeten krijgen (CG,p.8), weegt niet op tegen de effectieve veroordeling en effectieve gevangenisstraf. Ook andere documenten wijzen veeleer op bescherming dan een gebrek aan bescherming. Het attest dd. 24/11/2006 beschrijft uitgebreid uw mogelijkheden voor bescherming tijdens het proces tegen een aantal van uw vervolgers. Het attest dd. 14/11/2006 en 26/2/2008 stelt dat een onderzoek zal geopend worden naar aanleiding van vervolgingen ten aanzien van uw persoon. Het attest dd. 29/1/2003 bevestigt dat u in april 2002 een klacht heeft ingediend aangaande een diefstal.

Ook maakt u nergens melding van vervolgingen van de overheid, het betreft steeds één persoon (P.). Verder verklaart u bij uw contacten met de autoriteiten geen andere aanwijzingen te hebben gekregen dan dat men u viseerde, en dat u geen bescherming zou krijgen (CG, p.4). Uw antwoord op deze vraag, met name dat een goede vriend u vertelde dat er niets te beginnen viel tegen uw vervolger(s), is een mening van een persoon, geen concrete aanwijzing van een gebrek aan bescherming.

U kan bovendien geen enkel overtuigend bewijs geven van het feit dat er effectief een officieel onderzoek tegen u zou gestart zijn. U verklaart dat dit het geval is en dat u, via uw broer, advocaten heeft aangenomen om alles op te volgen (CG,p.5). Bijgevolg kan verwacht worden dat u elementen ter staving van het onderzoek kan neerleggen. U heeft op 22 januari 2010 wel een fax neergelegd voor het CGVS met een verklaring van advocaat Geleisjvili die stelt dat u in verdenking bent gesteld voor financiële ondersteuning aan personen in Ossetië. Deze verklaring is op zich echter geen bewijs van de zaak, aangezien het geen officieel stuk van de zaak betreft maar slechts een verklaring over de vermeende zaak.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt tenslotte ook ondermijnd door een aantal ernstige tegenstrijdigheden in vergelijking met uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Zo verklaart u in de vragenlijst dat u in februari 2007 werd aangevallen door drie mannen (vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 3.5). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat u door twee mannen werd aangevallen (CG ,p.3). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat het twee mannen betrof (CG,p.6). Uit uw verklaring in de vragenlijst blijkt nochtans heel duidelijk dat het drie mannen betrof, aangezien u één voor één beschrijft wat ze deden (vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 3.5). Omdat kan verwacht worden dat u éénduidige verklaringen aflegt over het aantal personen aanwezig bij het laatste incident, ondermijnt dit uw geloofwaardigheid.

In verband met uw aanvaller(s) vermeldt u in de vragenlijst nimmer zijn naam, of dat u hem kent. U spreekt van een politieagent die u in februari 2007 ontmaskerde, en die u herkende als een politieagent die u voordien meerdere keren op het politiebureau heeft gezien (vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 3.5). Op de vraag waarom u zijn naam nimmer vermeldde verklaart u dat u bondig moest zijn (CG,p.7). Uw verklaring in de vragenlijst is echter bijzonder uitgebreid, dus dit is geen afdoende verklaring. Geconfronteerd met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal waar u verklaarde P. reeds bij de overval in 2004 te hebben gezien en herkend (u diende immers klacht in tegen hem en hij werd een tijdje in voorhechtenis geplaatst (CG,p.3,6)) verklaart u dat het een misverstand betreft, dat u P. wel degelijk van 2004 (her)kende (CG,p.6). Ook dit is geen afdoende uitleg, in de vragenlijst wordt expliciet gevraagd in welke omstandigheden u de agent al eerder had gezien, en u antwoordt "meerdere keren op het politiebureau" (vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 3.5), waardoor er van een misverstand geen sprake kan zijn. Bovendien werd u voor het Commissariaat-generaal ook gevraagd of u P. op het politiebureau had gezien, waarop u negatief antwoordde (CG, p.6) . Uw verklaring hierbij, dat u bedoelde dat u hem wel gezien heeft in het politiebureau, maar niet in uniform (CG,p.6), is niet afdoende. Er kan verwacht worden dat u ook dan bevestigend antwoordde op de vraag of u hem reeds op het politiebureau had gezien.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte en rijbewijs betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan. De verschillende attesten van de politie en het parket worden niet betwist. Ze werden hoger reeds besproken en zijn zoals uiteengezet veeleer een indicatie voor een bescherming. Dat er effectief

overvallen en diefstallen hebben plaatsgevonden waartegen u klacht heeft ingediend, wordt echter niet betwist. Ook de eigendomsakten en de akte van verkoop van uw appartement staan niet ter discussie en hebben bovendien geen betrekking op uw persoonlijke problemen. Het medisch attest naar aanleiding van het overlijden van uw man wordt evenmin betwist. Het attest, de brand en het overlijden van uw man kan echter geen aanwijzing zijn voor uw actuele problemen, aangezien de feiten dateren van 1992 en aangezien op basis van het attest niet kan worden vastgesteld dat het om brandstichting en moord ging, en wat eventueel het motief was van een brandstichting. Het ontvangstbewijsje naar aanleiding van uw bezoek aan de neuroloog geeft enkel aan dat u in Georgië naar een neuroloog bent geweest. Uw verklaart dat dit het gevolg was van de verschillende vervolgingen (CG,p.7). Zowel het attest als uw verklaring kan het ongeloofwaardig karakter en de tegenstrijdigheden van uw relaas echter niet herstellen. Dit geldt ook voor de dreigbrieven. Aangezien een briefje met een niet officieel karakter makkelijk is na te maken, hebben deze nauwelijks of geen bewijswaarde en wegen deze documenten niet op tegen de elementen die uw geloofwaardigheid ondermijnen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Zij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende haar vrees in de zin van voormeld artikel ontkrachten. Verzoekster voert tevens de schending aan van de artikelen 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het principe van het “voordeel van de twijfel”. Zij stelt dat er een gebrek aan informatie is over de risico's op vervolging door de Georgische autoriteiten en hun houding ten aanzien van personen die ervan verdacht worden betrekkingen te onderhouden en financiële steun te verlenen aan de autoriteiten van Abchazië en/of Ossetië alsook over eventuele betrekkingen tussen Georgische autoriteiten met het milieu van de georganiseerde criminaliteit.

Verder stelt verzoekster dat de bestreden beslissing niet op geldige wijze ontkracht dat de “karakteristieken” waarvan sprake haar niet zouden zijn toegekend door de Georgische autoriteiten, of het nu in de zomer van 2008 dan wel op dit huidige ogenblik is. De commissaris-generaal legt geen enkel document voor waaruit blijkt dat haar verklaringen dat opposanten van de Georgische president systematisch in gevangenschap zouden worden geplaatst niet overeenstemmen met de werkelijkheid noch dat personen die niet over een specifiek profiel zouden beschikken arbitrair kunnen worden veroordeeld.

Verzoekster haalt aan dat de Georgische autoriteiten zich er van zullen weerhouden om aan te geven, op welk officieel document dan ook, dat ze zouden weigeren om een onderzoek in te stellen of een klacht te seponeren zonder de juistheid ervan te hebben nagetrokken. Het enkele feit dat een aantal van haar agressoren effectief veroordeeld zijn geweest door de autoriteiten, betekent niet zomaar dat deze personen werkelijk hun straffen hebben ondergaan. Verder is het duidelijk dat geen enkel officieel document zal vermelden dat een dossier effectief zou zijn verloren. Het feit dat een attest de mogelijkheid vermeldt tot het bekomen van een bescherming gedurende het proces, betekent niet dat een dergelijke bescherming effectief zal worden verleend.

Verzoekster werpt op dat de vraag “*Wat denkt u dat er u zal overkomen in geval van een terugkeer?*” op het einde van het gehoor niet uitdrukkelijk werd gesteld, waardoor zij niet heeft kunnen preciseren welke personen en/of welke autoriteiten ze vreest in geval van een terugkeer naar Georgië. Zij vreest niet alleen niet te kunnen beschikken over een adequate bescherming door de nationale autoriteiten ten aanzien van de privé-personen of politieagenten die haar hebben vervolgd, maar eveneens om door de nationale autoriteiten beschouwd te worden als een persoon die financiële steun zou hebben verleend aan de separatistische Abchaziërs. Zij verwijst naar een passage in een rapport van Amnesty International waaruit blijkt dat de Georgische autoriteiten beroep doen op externen om mensen die beschouwd worden als leden en militanten van de oppositie aan te vallen en te terroriseren.

Verzoekster meent dat het ongelooflijk is dat de commissaris-generaal de geschreven verklaringen van haar raadsman uit Georgië niet heeft nagetrokken. Tevens betwist zij de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden.

2.2.1. Verzoekster voert een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De

motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoekster toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van voormeld artikel 62. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.2.2. De bestreden beslissing is gesteund op de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk veroordeeld zou worden, nu blijkt dat er geen objectieve bewijzen of aanwijzingen van haar betrokkenheid voorhanden zijn. Verzoekster is bovendien niet politiek actief en de bewering dat zij, als onschuldige, willekeurig veroordeeld zou worden voor ernstige feiten berust louter op veronderstellingen in hoofde van verzoekster. Haar bewering, met name dat zij onmogelijk beschermd kan worden door de autoriteiten is niet gestaafd door overtuigende aanwijzingen. Integendeel, uit verzoeksters neergelegde attesten blijkt onder andere dat haar eerste belagers veroordeeld werden, en werd de mogelijkheid tot het verkrijgen van bescherming tegen haar overvallers tijdens het proces uiteengezet. Voorts legde verzoekster een aantal incoherente verklaringen af aangaande het aantal personen waardoor zij werd aangevallen in februari 2007, sinds wanneer zij agent P. kende en of zij hem al dan niet op het politiebureau heeft gezien. Deze vaststellingen zijn wezenlijk en vinden steun in het administratief dossier.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Te dezen zijn de asielinstanties niet verplicht verzoekster bij te staan in haar inspanningen om het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen en de lacunes in haar bewijsvoering zelf op te vullen. Verzoeksters betoog, dat de bestreden beslissing niet afdoende is onderbouwd doordat bepaalde zaken niet werden onderzocht of doordat er een gebrek is aan informatie, is niet gegrond.

Hoewel verzoekster voorhoudt dat zij vervolgd wordt omwille van het financieren van separatistische organisaties brengt zij geen enkel document bij waaruit zou blijken dat er een officieel onderzoek naar een soortgelijke betrokkenheid is opgestart. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat een fax met een verklaring van een advocaat niet als een bewijs kan worden aanzien. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekster, temeer daar zij contact onderhoudt met haar raadsman, een officieel document kan voorleggen indien zij daadwerkelijk voor dermate zwaarwichtige feiten zou worden vervolgd. Blijkens de inhoud van de fax verwijst de advocaat overigens naar "*bij de hand hebbende informatie*" zonder dit te verduidelijken of mede op te sturen. Bijaldien dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar vrees voor vervolging omwille van een onderzoek wegens separatisme niet aannemelijk maakt. Er dient te worden herhaald dat verzoekster nooit politiek actief is geweest. Verzoeksters argumenten alsook de verwijzing naar een rapport van *Amnesty International* werpen geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen kan in haren hoofde geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking worden genomen.

2.3.1. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing, wat de vraag om subsidiaire bescherming betreft, een totaal gebrek aan motivatie vertoont.

2.3.2. Het argument dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd opgenomen, mist feitelijke grondslag. De commissaris-generaal heeft hiertoe op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet gemotiveerd zou zijn. In casu komt de commissaris-generaal, gelet op wat vooraf gaat, terecht tot de conclusie dat verzoekster niet aantoonbaar aanspraak te kunnen maken op de de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig juli tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER